

HARLEQUIN®

King

Maureen Child

*Peigmees ainult
nime poolest*

Maureen Child
Fiancé in Name Only
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Maureen Child
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07349818
ISBN 978-9949-82-256-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Romaanis „Peigmees ainult nime poolest“ saate tuttavaks Micah' ja Kellyga ning hakkate neid loodetavasti armastama sama palju kui mina. Mulle meeldivad „kala kuival“ stiilis lood ja see on just niisugune. Micah ei tea midagi perekonnast ega sõpradest ega väikelinnast ja äkki õpib ta neid liigagi hästi tundma.

Kelly on oma arvates õnnelik ja eluga rahul. Kuni Micah tõmbab tal vaiba jalge alt. Siis taipab ta, et elus on muudki peale turvalisuse. Mõlemad tegelased on väga põikpäised, aga nendega oli lõbus.

Ma loodan, et naudite seda raamatut sama palju kui mina selle kirjutamist. Külastage mind Facebookis ja öelge, mida te arvate! Järgmise korrani, head lugemist!

Maureen Child

*Mu emale Sally Carberryle ja mu tädile Margie Fontenot'le
põhjustel, mida on liiga palju, et neid kokku lugeda.
Nad on ürgsed matriarhid. Ma armastan teid.*

Üks

„Anna andeks,“ ütles Micah Hunter. „Sa täitsa meeldisid mulle, aga sa pidid surema.“

Nõjatudes vastu tooli seljatuge, vaatas Micah äsjakirjutatud stseeni viimased read hoolega üle. Ta suust kostis kerge rahuldusohe ühe meeldejäävaima tegelaskuju surma puhul, siis sulges ta sülearvuti kaane.

Ta oli juba neli tundi töötanud ning nüüd oli viimane aeg veidi puhata. „Probleem on selles,“ pomises ta, tõustes üles ja minnes akna juurde, kust avanes vaade majaesisele, „et ei ole kuhugi minna.“

Ta tõmbas loiult välja mobiiltelefoni, vajutas kiirvalimisinupule ja kuulas paar hetke telefoni kutsuvat tooni. Lõpuks võttis meeshääl kõne vastu.

„Kuidas ma lasksin sul endale augu pähe rääkida, et tulen pooleks aastaks siia?“

Sam Hellman hakkas naerma. „Ka mul on meeldiv sinuga rääkida.“

„Jah.“ Muidugi tegi lugu ta parimale sõbrale nalja. Tont võtaks, kui Micah poleks ise see, kes on sattunud lõksu Ameerika väikelinnaellu, siis teeks see ehk ka temale nalja. Aga praegu ei leidnud ta olukorras mitte midagi naljakat. Micah vedas sõrmedega läbi juuste ja silmitses niinimetatud vaadet, mis aknast avanes. Maja, mida ta praegu rentis, oli tõeline Victoria-aegne

eramu laia tänava ääres, mida palistasid hiigelsuured, arvatavasti õige vanad puud, praegu kollastes ja punastes sügislehtedes, mis koltusid ja varisesid. Taevas oli säravsinine, sügispäike piilus paksude valgete pilvede tagant välja. Siin on vaikne, mõtles ta. Nii vaikne, et ajab kananaha peale.

Ja kuna Micah' põnevus- ning õudusromaanid olid New York Timesi bestsellerite nimekirjas esikohal, teadis ta *kananaha pealeajamisest* mõndagi.

„Tõsiselt, Sam, ma pean veel neli kuud siin passima, sest sa veensid mind lepingule alla kirjutama.“

Sam naeris. „Sa pead seal passima sellepärast, et ei suuda kunagi mõnd väljakutset tagasi lükata.“

Karm, kuid tõsi. Keegi ei teadnud seda Micah' kohta paremini kui Sam. Nad said tuttavaks noorukitena, kui teenisid mereväes samal laeval. Sam oli lasknud jalga oma rikka perekonna ootuste eest, ja Micah mineviku eest, mis oli täis kasuperesid, valesid ja töotuste murdmist. Nad sõbrunesid teineteisega ja hoidsid sidet ka pärast teenistusaja lõppu.

Sam sõitis tagasi New Yorki ja kirjandusagentuuri, mille oli asutanud ta vanaisa, avastades pärast eemalviibimist, et ta tegelikult *tabab* perefirmas kaasa lüüa. Micah võttis vastu iga ehitustöö, mis talle pakuti, kulutades kõik vabad hetked romaani kirjutamisele.

Juba lapsepõlves teadis Micah, et ta tahab raamatuid kirjutada. Ja kui ta lõpuks hakkas kirjutama, näis, et sõnad ei jõua ta peast küllalt ruttu välja voolata. Ta trükkis klaviatuuril hilja ööni ja kaotas end ekraanile ilmuva loo

sisse. Esimese raamatu lõpetamise järel tundis ta end nagu jooksutšempion – kurnatud, rahulolev ja triumfeeriv.

Ta saatis oma esikromaanid Samile, kes tegi miljoneid muudatusettepanekuid, mis romaani veel paremaks muudaks. Kellelegi ei meeldi käsu peale ümber teha midagi, mis on nende arvates suurepäraselt välja kukkunud, kuid Micah pürgis nii tahtekindlalt eesmärgile, et tegigi suurema osa muudatusi ära. Ja raamat müüdi peaaegu silmapilkselt tagasihoidliku avansi eest, mille üle Micah tundis rohkem uhkust kui ühegi varem teenitud rahasumma üle.

See raamat oli edasiste sündmuste eelmäng. Tema teisest raamatust sai suust suhu kiidukõmu tõttu pöörane sensatsioon ja see kerkis müügimenukite nimekirjades nagu rakett. Enne kui Micah arugi sai, oli tema unistus muutunud reaalsuseks. Sam ja Micah olid sellest ajast peale koos töötanud ning nad olid äge tiim. Aga just seepärast, et nad olid nii head sõbrad, oli Sam teadnud täpselt, kuidas Micah sisse vedada.

„Kas sa maksid mulle kätte, sest ma võitsin sind talvel lumelauasõidus?“

„Kas ma teeksin midagi nii väiklast?“ küsis Sam, naeruväärin hääles.

„Teeksid küll.“ Micah raputas pead.

„Olgu... jah, võib-olla,“ nõustus Sam. „Aga sina vedasid kihla, et elad pool aastat väikelinnas.“

„Tõsi.“ *Kui hull see ikka olla võib?* Ta mäletas, et oli seda endalt küsinud, enne kui kirjutas majaperenaise

Kelly Flynniga lepingule alla. Nüüd, kaks kuud hiljem, teadis Micah vastust sellele küsimusele.

„Ja pealegi materjaliga tutvumine,“ osutas Sam. „Sa kirjutad raamatut, mille tegevus toimub väikelinnas. On hea, kui autor on seda omal nahal kogenud.“

„Kas sa Google’ist oled kuulnud?“ Micah naeris. „Ühe mu raamatu tegevus toimub Atlantisel, kuidas ma oleksin sinna pääsenud?“

„Selles polegi asi,“ ütles Sam. „Põhjus on, et Jennyle ja mulle meeldis see maja hirmsasti, kui me paari aasta eest seal elasime. Ja olgu Banner pealegi väikelinn, aga seal tehakse häid pitsasid.“

Seda pidi Micah tunnistama. Ta oli Pizza Bowli pannud telefoni kiirvalimisse.

„Ma ju ütlesin, et veel kuu aega ja sa suhtud kõigesse teisiti,“ ütles Sam. „Sa naudid valget kirmet mägedel ega halvusta enam eriti midagi.“

Micah ei olnud selles väga kindel. Aga ta pidi tunnistama, et maja oli vägev. Ta vaatas ringi teise korruse toas, mille ta oli valinud ajutiseks töökabinetiks. Laed olid kõrged, toad suured ja aknast avanes ilus vaade mägedele. Kogu majal oli omapära, mis talle meeldis, aga pagana pihta, ta tundus endale siin ringi kolades kummitusena. Tal polnud kunagi olnud nii palju ruumi ainult enda päralt. Ja Micah tunnistas, vähemalt endale, et aeg-ajalt tekitas see temas judinaid.

Tont võtaks, linnas – igas linnas – olid tuled. Inimesed. Müra. Siin olid ööd pimedamad, kui ta iialgi näinud oli. Isegi merevæes, laeval, põles nii palju tule-

sid, et need tuhmistasid taevatähtede sära. Aga Banneri linnake Utah's oli võetud rahvusvahelisse pimeda taeva registrisse, sest see asus mäeaheliku taga, mis varjas Salt Lake City valgusekuma.

Siin võis õhtul üles vaadates näha Linnuteed ja tähtede müriaadi, mis oli niihästi kaunis kui ka alandlikkust sisendav. Ta ei olnud kunagi varem näinud niisugust taevatelki ja oli nõus tunnistama, et see ilu leevendas veidi meelegibedust siin pärapõrgus kükitamise pärast.

„Kuidas raamat edeneb?“ küsis Sam äkki.

Teemavahetus pani Micah' hetkeke võpatama, kuid ta oli selle üle tänulik. „Hästi. Ma tapsin just pagaritöökoja kuti ära.“

„Kahju. Mulle meeldivad toredad pagaripoisid.“ Sam hakkas naerma. „Kuidas ta otsa leidis?“

„Õige jubedalt,“ vastas Micah ja hakkas mööda kabinetti kõndima. „Mõrvar uputas ta keeva õliga täidetud sõõrikupatta.“

„Kurat võtaks... see on jäle.“ Sam tõmbas kopsud õhku täis ja hingas siis välja. „Sa ajasid mul vist eluajaks sõõrikuisu pealt ära.“

Tore teada, et mõrvalugu, mille ta äsja kirja pani, rabab inimesi.

„Ma ei usu, et kauaks,“ muigas Micah.

„Toimetajal läheb vist süda pahaks, aga sinu fännidele see meeldib,“ kinnitas Sam. „Kui fännidest rääkida, kas mõni on juba sinna ka ilmunud?“

„Veel mitte, aga see on ainult aja küsimus.“ Micah kortsutas kulmu ja vaatas mööda tänavat mõlemale

poole, peaaegu oodates näha kedagi, kes sihhib foto-aparaadiga maja, lootes temast pilti teha.

Üks põhjusi, miks Micah ei jäänud kunagi kauaks ühte kohta elama, oli see, et ta innukamad fännid oskasid talle jälile saada. Nad ilmusid igasse hotelli, kus ta peatus, arvates, et tal on hea meel neid näha. Suurem osa olid ohutud, aga Micah teadis, et „fänn“ võis silmapilkselt muutuda „fanaatikuks“.

Mõned olid osanud tungida ta hotellitubadesse, istuda kutsumata ta õhtusöögilauda, käitudes nagu vanad sõbrad või ammu teineteist silmist kaotanud armastajad. Tänu sotsiaalmeediale teatas keegi alati, kus teda oli viimati nähtud või kuhu ta praegu peitu oli pugunud. See pärast vahetas ta iga raamatu kirjutamise järel hotelli, jäädes alati suurlinnadesse, kus ta võis rahvamassi sekka varjuda ja turvalisust töotavates viietärnihotellides elada.

See tähendab, kuni praeguseni.

„Keegi ei hakka sind otsima pisikesest mägedes asuvas linnakesest,“ kinnitas Sam.

„Seda ma arvasin Šveitsis hotellis elades,“ meenutas Micah sõbrale. „Kuni ilmus see tüüp, kes tuli mind läbi kolkima, sest tema tüdruk oli minusse armunud.“

Sam naeris jälle ja Micah raputas vaid pead. Jah, nüüd tundus see naljakas, aga tundmatu mehe äkk-rünnak hotelli fuajees oli midagi niisugust, mille kordumist ta ei tahtnud.

„See on kõige parem, mida sa teha võisid,“ ütles Sam. „Tulla Bannerisse ja elada majas, mitte hotellis, nii ei oska fännid sulle jahti pidada.“

„Küllap vist. Aga see viskab mul üle.“ Micah' nägu läks aina süngemaks. „Siin on liiga kuradima vaikne.“

„Tahad, ma saadan sulle Manhattani liiklusmüra salvestise? Pane see kirjutamise ajaks mängima.“

„Väga vaimukas,“ vastas Micah, tunnistamata endalegi, et mõte ei olnud üldse halb. „Miks ma ei ole sind vallandanud?“

„Sest ma teenin meile kummalegi laevataie raha, kulla sõber.“

Sam oli tal suu lukku pannud. „Õige. Ma teadsin, et peab olema mingi põhjus.“

„Ja sest ma olen meeldiv, viskan nalja ning pealegi vist ainus inimene maailmas, kes lepib su tujukusega.“

Nüüd Micah naeris. Samil oli õigus. Algusest peale, nende tutvumisest lennukikandjal, kui nad viibisid sõjaväeteenistuses, oli Sam pakkunud talle oma sõprust – midagi, mis oli Micah'le peaaegu tundmatu. Kasvanud üles kasuperede süsteemides, liikudes ühest kodust teise, ei jäänud Micah kuhugi nii kauaks, et tal oleks tekkinud sõpru. Mis oli arvatavasti hea, sest ta poleks suutnud sõprussidemeid alles hoida, kui pidi kogu aeg ühest kohast teise kolima.

Seepärast oli tal hea meel, et ta elus on Sam – isegi kui sõber talle kogu aeg millegagi peale käis. „See on sinust kena, tänan.“

„Pole tänu väärt. Mida sa oma perenaisest mõtled?“

Otsmikku kibrutades tunnistas Micah endale vaikides, et ta püüab *mitte* mõelda Kelly Flynnist. Sellest polnud kasu, aga ta püüdis ikkagi.